

Marjo Leinonen: BLUES VAIN PARANEE VANHETESSAAN

Teksti: Esa Kuloniemi

"Tyttönä olo miehisessä rokkibändissä vaati toki tiettyä pelottomuutta, mutta kyllä sitä soittajatovereiltaan sai tukeakin", muistelee Marjo laulajanuransa alkua.

"Sen oppi aika äkkiä, ettei tarvinnut vaatia mitään erikoishuomiota tai etuoikeuksia. Ei ehtinyt murehtia ja itkeä omaa osaansa jos sattui jäämään alakynteen jotenkin sosiaalisesti tai muuta; aivot vaan narikkaan."

Istumme **Marjo Leinosen** (41), muusikko **Sami Vettenrannan** ja heidän tyttärensä **Irman** kodin olohuoneessa. Kodikas asunto sijaitsee Puu-Vallilassa, keitaassa jonka kaltaista ei uskoisi nyky-Helsingin keskustassa enää olevan. Seinillä on Marjon itse maalaamia freskoja, hyllyssä kunniapaikalla vanhempien hääkuva. Kuvan perusteella Marjo muistuttaa mielestäni enemmän isäänsä.

Blues perustana

Jos suomalaisista rock'n'roll-solisteista pitäisi muodostaa jonkinlaista kärkilistaa, on Marjo Leinonen sinne selkeä valinta. Harvalla miehellä on näillä leveysasteilla samaa alkuvoimaa ja suoranaista elämellisyyttä, naisista puhumattakaan. Ja nyt puhutaan nimenomaan rock'n'rollista eikä rockista, sillä Marjo-meiningin perustana on selkeä afroamerikkalainen blues. Vaikeasti lokeeroitava ja kaikenlaista naisrock-leimaa aikanaan vältellytkin solisti nousi esiin hurjassa Balls-yhtyeessä, mutta on vuosien saatossa vakiinnuttanut asemansa monipuolisena ja kysyttynä solistina mitä erilaisimmissa puitteissa. Tosin Marjo on käynyt läpi mankelin, jollaiseen ei valmenneta missään opistoissa.

"Jouduin tälle alalle sattumalta. Elämässäni olen hakeutunut intuitiivisesti johonkin ja osunut sillä menetelmällä monesti ihan oikeaankin", kertoo Marjo ja hörppii nojatuolissaan kahvia.

"Alkuperäinen suuri haaveeni oli tulla tanssijaksi, ja alkuperäisessä kotikaupungissani Kajaanissa tein sillä saralla varhaisessa vaiheessa jonkinlaista leipätyötäkin. Muusikkous ei ole siis alkuperäinen kutsumukseni, vaan sydämeni veti enemmän teatterin suuntaan. 14-vuotiaana tapahtui kuitenkin sellainen asia, että Stray Cats-niminen bändi ratkaisi teini-ikäni ongelmani antamalla suunnattomasti lohtua ja voimaa astuessani lapsenkengistä varhaisnuoruuteen. Se toimi myös viitoittajana."

"Vaikka elkeet olivat villejä, niin se oli suhteellisen viatonta" arvioi Marjo nyt jälkepäin. Äiti oli kuitenkin hänen rockabilly-jengiytymisestään sen verran huolissaan, että lähetti hänet teatterileirille Kuhmoon. Vetäjinä olivat ohjaaja **Hannu Raatikainen**, käsikirjoittaja **Juha Siltanen** ja lavastaja **Reija Hirvikoski**.

"Kolmen viikon kesäleiri ja noilta kolmelta saamani palaute oli sen ikäiselle kajaanilaistytölle todella järisytävä kokemus. Se vahvisti halua tehdä jotakin paitsi teatterin ja tanssin, myös rock'n'rollin puolella. Raatikainenhan soitti myös Motelli Skronklessa. Se palaute ja muu uteliaisuus antoi hirmu inspiksen lähteä välittömästi kehittämään itseäni ja uraani pois Kajaanista."

"Kävin Lasse Norreksen toimiston oven suussa laulamassa Mercedes Benzin ja kysymässä, että olisikohan olemassa joku, joka haluaisi soittaa tällaisen kanssa."

Levoton nuoruus

Marjo lähti kaverinsa kanssa samana kesänä au pairiksi New Yorkiin, jossa sai Brooklynista hyvän paikan eräessä juutalaisperheessä. Kaveri puolestaan sai epäkunnioittavan käytöksensä vuoksi kenkää, joten Marjo jäi yksin suureen kaupunkiin. Vailla ystävää häneen iski niin kova koti-ikävä, että hän palasi lopulta Suomeen. Silloin Kajaani ei ollut enää edes vaihtoehto, joten Marjo päätyi Helsinkiin.

"Tulin Helsinkiin 16-vuotiaana eli näin jälkikäteen ajateltuna vähän liian nuorena", Marjo miettii. "Täällähän oli siihen aikaan ainakin teatterikoulu ja Oulunkylän Pop-Jazz-opisto. Tarkoitukseni oli kyllä pyrkiä niihinkin, mutta silloinen levottomuuteni oli esteenä. Ei ollut kurinpitäjää eikä selkeää opastajaa, joten tempauduin mukaan aikamoiseen tuuleen. Onneksi se oli 80-luvun puolivälin Helsingissä melkoisen myötäinen. Asuntoni oli Punavuoreessa, josta hakeuduin hetimiten muutaman korttelin päässä sijaitsevaan tapahtumien keskipeeteeseen eli Lepakkoluolaan. En kuitenkaan tajunnut vielä silloin että halusin laulaa. Se tapahtui vasta parikymmppisenä."

Vauhtia kadulta

Marjolla oli kokemusta esi-merkiksi kuorolaulusta, mutta k e v y - em -

Ballsin ensimmäisessä kokoonpanossa soittivat Tipi Järvinen, Sande Vettenranta, Petri Peevo, Pera Huuskonen ja Jimi Sero. Edessä Marjo Leinonen.

män laulun saralla hänellä ei ennen Helsinkiin muuttoaan ollut omakohtaista historiaa. Pohja oli siis enemmän klassinen, ja vaikka Marjo ymmärsi omaavansa kykyjä, tapa, jolla hän oman äänivartensa lopulta muokkasi, on Suomenkin oloissa sangen erikoislaatuinen. Siihen ei vähiten vaikuttanut herkässä iässä löytynyt, rockabillyn tavoin sielua läheisesti puhutellut bluesmuusiikki ja eritoten Janis Joplin.

"Joplinin kuuleminen rohkaisi. Huomasin että valkolainenkin pystyy näköjään repäisemään sopivasti ja tuntuvasti raapivan saundin jos haluaa. Se syytytti halun laulaa. Olin jo löytänyt itsestäni samoja saundeja, mutta Janisin esimerkki vielä vahvisti päämäärääni."

Esiintyminen oli sisäänrakennettua, eikä se Marjoa pelottanut. Hän ei kuulunut mihinkään ryhmittymään. Siihen aikaan toimi kyllä monia tyttöbändejä, mutta sellaisiin Marjo ei hakeutunut. Sen sijaan hän alkoi pitää omia sessioitaan laulamalla aamuyön tunteina kantakaupungin klubien edustoilla. Näistä öisistä Marjo-ohjelmaumeroista alkoi tulla nähtävyyttä, joka ruokki itse itseään.

"Vetäisin aina yleisön pyynnöstä huolimatta kolme bravuurinumeroani: Chuck Berryä, Elvistä ja Janis Joplinia. Sitä jatkui vuosi tai puolitoista, ja tajusin, että eihän tämä voi jatkua loputtomiin näin. Pitäisi päästä johonkin

”Silmilleni ei koskaan hypitty eikä minulle huudeltu, kuten sain kuulla monille muille naisesiintyjille tai tyttöbändeille käyneen.”

bändiin, kommunikoimaan muiden soittajien kanssa. Kävin jopa **Lasse Norreksen** toimiston oven suussa laulamassa *Mercedes Benzin* ja kysymässä, että olisikohan olemassa joku, joka haluaisi soittaa tällaisen kanssa.”

”Jotenkin se Lasse kai viehätti rohkeustani ja saundistani, alkoi etsiä soittajia ja järjesti joitakin tapaamisiakin”, Marjo muistelee. ”Mutta sitä ennen tuli kohtalokas ravintolailta, jolloin katukeikkojani nähnyt **Rane Raitsikka** pyysi minua Berliini-klubille laulamaan heidän house-bändinsä kanssa kolme biisiä.”

”En empinyt hetkeäkään, vaikka menin sinne ihan pystymetsästä. Kundeillahan oli kaikilla jo yksi kierros Härmää takana sellaisissa bändeissä kuin Smack, Clifters ja Problems, kun minä puolestani hyppäsin yksin tuleen. Eikä siinä pitkään mennyt kun oltiin jo täysillä tuolla menossa mukana. Ei kun suoraan keikoille vaan”, päivittelee Marjo. ”Se oli jollakin tapaa raakaa.”

Neloskämpän bändit

Berliini-klubin house-bändistä kehittyi yhte nimeltä Balls. Aikansa action-bluesia esittäneen Ballsin hönky ja Marjon saundi kovan rokkimimmin otteineen herättivät huomiota ja vastakaikua. Marjo toteaa Balls-vyörytyksen osuttua kohdalleen tajunneensa lopullisesti, että takaisin paluuta ei ollut. Toisaalta hän nauraa selvittelevänsä niitä sotkuja vieläkin yrittämällä esimerkiksi saada luottotietojaan takaisin. Kaikella on hintansa.

”Mutta se tuli kyllä otolliseen saumaan”, myöntää Marjo. ”Ei sillä rikastunut maallisesti, mutta henkinen puoli oli palkitsevaa. Siihen aikaan oli radiokanavia, joilta kuuli yllätyksiä, muutakin kuin päivän hittejä. Klubit olivat täynnä ihmisiä avoimina kaikenlaiselle elävälle musiikille. Bändit keikkailivat tiiviiseen tahtiin. Ja musiikkiurani alkutai-pale, kuusi-seitsemän ensimmäistä vuotta olivat pelkkää tiivistä keikkailua huolimatta siitä, kuinka harvoin ja kuinka epäkaupallisia levyjä Balls teki. Meillä oli ihan selkeitä kahden viikon rundijaksoja.”

”Vuonna 1997 tapahtui selkeä muutos. Tuli sukupolvenvaihdos, ja Suomi-pop alkoi jälleen jyllätä. Klubejakin hävisi kartalta. Silloin sai todella tuta olevansa bluesmuusikko ja marginaaliesiintyjä.”

”Ballshan trenasi Lepakon niin sanottussa neloskämpässä, jonka jakoivat myös Backsliders, Smack, Melrose ja Pimpline & the Defenites”, Marjo kertoo. ”Nämä nelos-

KIMMO-TÄHTINEN

Monipuolinen taitelija on saanut tilauksia myös freskomaalarina. Porttikäytävä Helsingin Töölössä Marjo Leinosen kaunistamana.

kämpän bändit jopa dominoivat maamme keikkamestoja, ja niistä oltiin viehättyneitä. Ne näyttivät jotenkin suuntaa sille mitä oli todellinen rock'n'roll. Yleisö ja osa järjestäjästäkin jakoi tämän mielipiteen. Sitten yhtäkkiä tuli suurin piirtein porttikielto joka paikkaan. Siinä oli ne omat lieveilmiönsä, ja toisaalta yleisö kiinnostui jostakin muusta. Mutta sen jonkinlaisen kunnioituksen yleisön taholta huomasi kyllä koskemattomuudestani; siitä että silmilleni ei koskaan hypitty eikä minulle huudeltu kuten sain kuulla monille muille naisesiintyjille tai tyttöbändeille käyneen. Olen kyllä koko urani ajan saanut suhteessa

tekemisiini aika hyvää ja armollista kohtelua. Onhan tuolla mennyt välillä toiminta tosin pikkuisen överiksikin.”

Hyvä jätkä?

”Usein sanotaan että tyttönä bändissä pärjää, jos on hyvä jätkä. Toisaalta tuommoisia vaatimuksia ihminen asettaa itse itselleen”, Marjo pohtii.

”Olen huomannut, että kyllä omana itsenään pärjää kaikkein parhaiten. Jos yrittää olla jotain muuta, joutuu vain eksyksiin ja jatkuvasti testatuksi; todistamaan jatkuvasti

kykyään ampua. Ja mun hommanihan ei ole ampua vaan laulaa. Tokihan mulle siinä menossa kehittyi jokin oma tyyli ja kommunikointitapa, joka saattoi ulkopuolisesta vaikuttaa aika lännenmiesmäisen ronskilta, mutta se oli osa sitä ikää, elämäntyyleä. Sitten kun se loppui, tuli vieroituisoireita, kun kumijalka ei ollutkaan alla eikä leipä ollutkaan pieninä murusina teitten varsilla.”

E.K: *Taidat suhtautua elämään kuitenkin aika realistisesti?*

”Mä en vaan jaksanut kuluttaa päiviäni politiikointiin, että mistä johtuu, kun tämän tyyppistä musiikkia ei osteta kauppoista tai keikkoja ei saa. Tuulet on kuitenkin aika ailahtelevia. Kysyntä ja tarjontahan menee jonkinlaista ympyrää, eikä sen hallintaan ole mitään varsinaista reseptiä.

Toisaalta ihmiset kuuntelevat mitä heille tarjotaan, mutta jos mennään täältä asti Kuopioon, niin kyllähän sitä väkeä pitäisi tuvassa olla aika hyvin. Tärkeää on lopultakin se, että on säilyttänyt luovuutensa, sitten kun se iso lamppu alkaa taas valaista. Jos on uusiutumiskykyä ja pitää tekemisään mielekkäänä, niin se kysyy sisäistä tarkkaavaisuutta.

Aina on kuitenkin ihmisiä ja kuulijoita. On ollut hauska huomata, että minulla on olemassa jopa itseäni iäkkäämpää kuulijakuntaa, joka tulee ihan vesissä silmin antamaan myönteistä palautetta ja puristamaan kättä. Näen lopultakin edessäni loistavan tulevaisuuden. Edustamani lajityyppi ei ole aikaan sidottu, ja blueshan vain paranee vanhetessaan. Se mikä parikymppisen suusta tulostettuna saattoi olla rouheaa, mutta ehkä sisällöltään vielä pikkuisen hakuksessa, alkaa substanssi puolella toimia. Jos niitä työtillaisuuksia ei ole siinä määrin kuin tämän hetken Suomi-popin edustajilla, niin en mä siitä murene. Ja minulla on kuitenkin monia muitakin keinoja elättää itseni, kuten vaikkapa maalaaminen.”

Voitelu sivuprojekteista

E.K: *Sinullahan alkoi jo aika varhain olla muitakin työnantaja, kuten Pedro Hietanen, jonka levyllä lauloit esimerkiksi kovaksi radiohitiksi muodostuneen ”Miljoonan markan pakarat”? Ja nykyisen Viranomaiset-yhtyeesi kanssa laulat ja levytät nimenomaan suomeksi.*

”No joo, kyllähän se vähän aiheutti hämmennystä, kun Balls ei soinut radioissa juuri lainkaan ja *Miljoonan markan pakaroita* jauhettiin joka tuutissa. Mutta kyllä minut siihen aikaan mielestäni miellettiin kuitenkin rock- ja blueslaulajaksi. Voitelun on pitänyt kunnossa se, että on ollut näitä sivuprojekteja, joista hommani itse asiassa nykyisin koostuukin. Ei mulla ole mitään manageria, joka myisi keikkoja tai jotain Marjo Leinosena ammattimaisesti rakennettua uraa. Menen esiintymään illasta riippuen eri kokoonpanojen kanssa.

Tässä on kuitenkin vaarana jämähtää laulamaan aina samoja kappaleita. Uusiutumisen

Marjo Leinonen ja Viranomaiset

ja sisäisen vireen ylläpitäminen on vaativaa, ja pitäisi funtsata tarkasti mitä esittää. Varsinkin kun on vierailuja, biisivalinnat ovat rönsyilleet viihdemusiikin puitteissa. On siellä ollut kuitenkin jokin punainen lanka siinä, että mikä sopii minulle. En ole hirveän kauas hakuampunut, vaan kappaleen vire ja sanoma ratkaisevat.

Tuosta Viranomaisen levystähän mä olen saanut jonkin verran kuulla sen Tamara Lundin *Sinun omasi* -tulkinnastani, että ei pitäisi laulaa moista klassikkoa niinkuin humalainen.”

Luonnonmusikko

EK: *Sinä olet suurin piirtein niin primitiivinen kuin Suomessa voi olla. Miten pärjät noissa kaikissa sessioissa, kun heti vain lyödään nuotit eteen?*

”Mä treenaan etukäteen. Sande komppaa välillä kitaralla, ja osaan nykyisin ottaa myös itse pianosta sointuja. Ensin kuuntelen melodian ja annan sen imeytyä itseeni jonnekin. Parin päivän päästä se alkaa tulla ulos, ja ryhdyn tsekkailemaan virettä ja klangia, jolla minä sen esittäisin.

Kaikkein hirveintä on, jos ei synny mitään omaa näkökulmaa. Esimerkiksi Huvilatelta-proggiksessa esitetyt Leevi & the Leavings-kappaleet olivat siitä hyviä, että vaikka ne ovat aika lakonisia, niitä voi laulaa tuntuvasti. Kapellimestareilla, jotka pyytävät laulamaan noita ralleja, on yleensä jo tuntuma, että niissä minulle tarjoutuissa biiseissä voisi olla joku Leinos-kulma. On helppo mennä tekemään töitä heidän kanssaan, kun he tietävät mitä ovat tilanneet ja tulevat todennäköisesti saamaan.

Kaupunginteatterin *Stand By Me* -proggikseen meno oikeiden laulajien sekaan vähän pelotti alkuun, mutta kun se oli

Leiber–Stoller-matskua, joka on ollut koko musiikkiurani selkäruotona, niin ei kun mukaan vaan. Huomasin kuitenkin ihmisten ilmeistä, että osa oli ilmaisustani aika järkyttyneitä; teatterimusikaalihan on aika perinteinen formaatti.

Vedin *Hound Dogin*, *Troublen* ja jonkin Etta James -palan. Sellaisia juttuja, jotka oli perusteltuja mun vetää. Eikä *Hound Dogia* oikein pystykään vetämään sellain nuuleasti, vaan se pitää römäyttää juurevasti.

Kaikkein suurin hinku mulla olisi kuitenkin päästä nimenomaan teatteriin laulamaan. Johonkin sellaiseen kappaleeseen jossa olisi kokonainen tarina, jota pääsisin osaltani – myös näyttelijänä – hoitamaan, ja hyviä biisejä. Musikaaleista voisi tehdä puhutteleviakin, etteivät ne olisi pelkkää viihdettä.”

Rapean naisäänen oikeutus

”Se alkaa olla vähän kyseenalaista että saaks täällä enää laulaakaan. Jossain vaiheessa tälläistakin toimintaa ymmärrettiin paremmin. Nykyisin alkaa olla niin hyviä laulajia, siis todella hyviä, ja hirveän kuulaita naisääniä. Ja sitten kun tulee joku ja pistää pikkusen römeemmin, niin se on suunnilleen pahan tekijä. Varsinkin jos menet vetämään jonkun biisin, joka on totuttu kuulemaan klassisesti laulettuna, esimerkiksi just *Sinun omasi*.

Mä peräänkuuluttaisin vähän rapeampia-kin naisääniä, kun kaikki on niin hempeää ja kaunista että mä alan skitsahtaa. Ei pidä käsittää väärin, kyllä mä pidän kauniista ja kuulaasta ja intiimistä äänestä. Niitä vain alkaa olla aika paljon. Jos mä vaikka yritän laulaa selkeästi ja kauniisti, niin siitäkin tullaan sanomaan että kuulostaa raa’alta.

Mulle rock’n’roll on myötäsintyistä. Ja nimenomaan siis rock’n’roll – ei rock, joka on käsitteenä jo levinnyt reisille, sitä käsitettä

ei ole enää olemassa. Välillä menee nykyisin toi metelin määrä ihan käsittämättömyyksiin. Jos on tullut itse pidettyä aika kovaa mekkaa, soitettua kovaa, niin nyt tuntuu, että jengi soittaa vielä kovempaa ja vielä huonommasta syystä. Mutta kun saa tilaisuuden pelkästään laulaa ja orkesteri todella säästää, niin silloin pääsee kertomaan sitä asiaa. Ei tarvitse vaan pumpata yhtenä äänilähteenä; voi ilmoittaa kokonaisiasioita ja olo on profeettallinen.

Huomaan, että kun en ole vähään aikaan saanut toimittaa sitä omaa julistamisen nostani kovalla äänellä, niin se alkaa tulla muita teitä ulos. Mieluummin siis musiikin kautta hauskaasti svengaten kuin että tekee lähimmäiselleen henkistä väkivaltaa. Rock'n'rollissa on ne elementit, jotka kääntävät raivon, vihan ja pelon svengin kautta ymmärrettävälle tasolle ja positiiviseksi voimaksi."

Elämä pelissä: erilaisista keikoista ja toimeentulosta

E.K: Olet mukana vastikään ilmestyneellä WSOY:n Finnhits-julkaisulla, jolla on eri taiteilijoiden cd:lle lukemia Kari Hotakaisen proosakatkelmia? Miltä se tuntui keikkana? "Hotakaisen maailma liippaa sävyiltään ja ajatuksiltaan liki sitä musiikkia, mitä mieluiten laulan. Niissä lyhyissä tarinoissa ilmaistaan niin nerokkaita ajatuskerroksia. Oli kyllä pieniä paineita niitä lukiessa, kun samalla levyllä on sellaisia titaaneja kuin **Lasse Pöysti** ja **Ritva Valkama**."

E.K: Olit myös hiljattain melkoisen haastavassa tosi-tv-ohjelmassa "Elämä pelissä". Kävi jopa niin, että pärjäsit porukasta parhaiten. "Se kyllä se johtuu siitä, että liikun paljon. Minä olen syntynyt varvasastuja, eli juoksen paljon ja liikun mielelläni. Ei tuollaista Viranomais-keikkaa, jossa lauletaan ja tanssitaan täysillä melkein kaksi tuntia, vedetä huonolla kunnolla."

E.K: Entä muuttiko ohjelma pysyvästi suhdettasi alkoholiin?

"Siinä ohjelmassahan dramatisoitiin aika tavalla. Ei kännissä pysty esiintymään, ei ainakaan kovin monta kertaa. Kyllä mä olen hoitanut keikat aina suhteellisen pienellä promillimäärällä. Pitkään alalla olleena olen huomannut kyllä, että on aika raskasta treenata erilaisten kokoonpanojen kanssa vaikkapa vain yhtä keikkaa varten ja odotella sitten ilman takahuonetta vuoroaan baaritiskillä. Monella se menee helposti läträämiseen, ja osa on pudonnut kelkasta lopullisesti ja kuollutkin.

Olenhan mä pitänyt semmoisen koveman sarjan kisaajan mainetta yllä jossain vaiheessa aivan tietoisestikin. Mutta olen huomannut omalta kohdaltani, että ei minun tarvitse juoda kaikkea tarjolla olevaa viinaa."

E.K: Moni kokenutkin kehäketty tykkää ottaa "piiskaryypyn" ettei hermostuttaisi. "Ohjelmassa huomasin kyllä sen, että itse

Tärkeitä ihmisiä Marjo Leinosen uralla

1. Pedro Hietanen

-- Mainio velho ja kapellimestari, löysi meikäläisestä laulajana puolia, joita en varhaisessa vaiheessa olisi tullut ajatelleeksi. Nehän kulminoituivat pikku hitissä *Miljoonan markan pakarat*.

2. Jukka Orma

-- Aina jollain lailla hypnoottinen henkilö. Sydämellinen ja väliin v-mäinen tienviittoittaja. Lisäks hää o tuottant Ballsin kaksi legendaarisinta albumia, eli *Balls* (1989) ja *Jungle in the Barrel* (1995).

3. Edward Vesala

-- Alussa mietin, miten saisin kestävyyttä, kun tuo äänentuotanto on aika omintakeinen. Menin sitten kysymään Edward Vesalalta, että kannattaisiko ottaa laulutunteja. Eetu sanoi että mene puheterapeutille, niin opit äänentuottamisen. En mennyt, mutta otin kyllä onkeeni näitä Edwardin ohjeita, ja niillä mä olen pärjännyt. Sain erilaista sävyä ja pitempää kaarta tähän rykimiseen.

4. Jukka Hakoköngäs

-- Valinnut Juhlatelta-proggiksiin jännittäviä ja osuvia kappaleita meikäläiselle. Bändit on aina niin hyviä ja valmiita, että suurin haaste mulle on ollut se, että maltan harjoitella sanat tarpeeksi ajoissa keikalle.

5. Mitja Tuurala

-- Viileä sheikki tuotti Ballsin viimeiseksi jääneen *Skinny Dipping* -albumin ja Marjo Leinonen & Viranomaiset -yhtyeeni viime vuonna ilmestyneen esikoiskiekon *Uusi päivä*. Olen tehnyt Mitjan kanssa paljon yhteistyötä, ja hänhän on myös Viranomaisen basisti.

6. Sami Vettenranta

-- Elämänkumppani, lapseni isä, rumpalini ja kitaristini monissa kokoonpanoissa.

asiassa kalja vain lisää jännitysmomenttia. Siitä tulee ylimääräistä adrenaliinia, joka on vaikeampi hallita. On 'mukatunteikkaampi'.

Mielestäni kohtuus kannattaa pitää kaikesta. Vain riemussa saa olla kohtuuton: siinä, että onnistuu musiikkina ja taiteena esittämisessä nappiin. Ei kannata luovuttaa. Mutta sen sanon vielä, että tekninen kehitys musavälineiden saralla saisi kyllä pikkuisen pysähtyä, ja voitaisiin palata organisoimattomasti tustukseen. Nämä saundithan ovat monesti pelkkää kuorta, kaikki on pelkkää virtuaalia. Eihän nykymaailmassa ole enää kunnan kommareitakaan – eikä porvareita.

Muusikkojen liiton jäsenenä olemisesta on ollut minulle monesti hyötyä. Olen saanut

laulukamoja lainaksi ja joskus huonoina aikoina päivärahaakin. Välillä olen joutunut näyttämään keikkapaikoilla liiton korttia ja kysymään että hei, missä täällä on ensinnäkin takahuone? Nykyään on niin paljon bändejä, jotka ovat valmiita soittamaan hinnalla millä hyvänsä.

Seitsemäntoista vuotta alalla, ja edelleen tulee vastaan sellaisia keikkamestoja, kuten joku Molly Malone's, joissa on neljänä iltana elävää musiikkia, mutta ei soittajille alkeellisimpiakaan sosiaalituloja, muista etuisuuksista puhumattakaan. Siivouskoppiin saa mennä odottelemaan soittovuoroa, nollaamaan itsensä, jotta voi sitten mennä yleisön eteen jakamaan hyvyyttä." 📄